

Warre bydlel se svou ženou Tine v malém domečku za těmi kopci. Domek byl celý popraskaný. Když se vařila polévka ve chvíli, když jste se už chystali spát, mohli jste ji cítit až v posteli. Ale to se většinou už žádná polévka nevařila, protože kdo leží v posteli, nemá přece chuť na polévku.

Warre vešel s plnýma rukama dovnitř. Tine si nejdřív ničeho nevšimla, protože se dívala na televizi. Zrovna tam mluvili o ošklivých nemocech.

[o odporných flecích]

[o děsivých vráskách]

[o neuvěřitelné bolesti hlavy]

Až z toho Tine zapoměla, že sama je vlastně zdravá.

„Pojď se podívat,“ zavolal na ni Warre.

Tine se na něj otočila.

„Co to tam máš?“ zeptala se.

„Tohle jsem našel“ odpověděl Warre.

Tine překvapeně vykulila oči na hromádku ve Warreho náručí. Opatrně se toho dotkla.

„To ale nedává smysl,“ podivila se, „vždyť to má křídýlka.“

„Ano,“ potvrdil Warre, „ale taky nožičky.“

„Jen to tam tak leželo?“

„Ano. Leželo to tam jen tak. A ani u toho nebyl vzkaz. Ještě jsem se zeptal, jestli to něčí není a nebylo.“

Tine vzala nalezenec do náručí. Vyzkoušela, jestli jsou ta křídýlka pravá.

„Žije,“ řekla.

„Ano,“ souhlasil Warre, „a proto taky musí existovat.“

„Chci si to nechat,“ rozhodla se Tine.

Pohládila to po spící hlavičce.

„Neměli bychom ji odevzdat na policii? To se přece s nalezcem musí?“

„Pokud je to člověk, tak se to musí,“ řekl Warre, „pokud je to pták, tak se to nemusí.“

„Ale v tvém atlasu ptáků to určitě nenajdeme, že?“

„Ne. Toto je příliš vzácný druh. Možná existuje jen jeden jedinec. A věřím, že už dávno existoval.“

„Myslím, že je to víc člověk než pták,“ odpověděla Tine.

„Musíme se na to pořádně podívat,“ rozhodl Warre. „Má to dvě nožky. Ty vypadají jako lidské, ale pták má taky dvě nohy. Má to hlavičku. Vypadá jako lidská, ale pták má přece taky hlavičku. A má to dvě křídýlka. Ta mají všichni ptáci, ale žádní lidé. Takže je to víc pták.“

„No,“ řekla Tine, „dělej, jako by to byl pták, ale podle mě to je holčička. Měla by dostat mléko a ovoce nakrájené na malé kousky.“

„A zrní. Zkus i zrní.“

Najednou otevřel nalezenec očka. A pusinku. Snahou jí zčervenaly tvářičky.

„Píp,“ ozvalo se, „píp.“

A dál nic.

Kuba

Valtr bydlel společně se svou ženou Týnou v malém domku za kopci. Jejich dům byl plný škvír. Když se vařila polévka a vy jste leželi v posteli, tak jste ji mohli ihned cítit. Ale většinou se vlastně žádná polévka nevařila, protože, kdo leží v posteli, na ni skoro nikdy nemá chuť.

Valtr vešel dovnitř s plnou náručí. Nejdřív si ho Týna nevšimla, protože sledovala televizi. V ní se lidé bavili o strašných nemocech.

O strašlivých skvrnách na kůži.

O odporných vráskách.

O neuvěřitelné bolesti hlavy.

Z toho všeho Týna na chvíli zapomněla, že je úplně zdravá.

„To musíš vidět!“ vyhrkl Valtr.

Týna se otočila.

„Co to tam máš?“ podivila se.

„Tohle jsem našel,“ řekl Valtr.

Týna vykulila oči na uzlíček ve Valtrově náručí. Opatrně se ho dotkla.

„To je zvláštní.“ řekla. „Vždyť má křídla.“

„Jo.“ Dodal Valtr. „Má nohy.“

„To tam prostě leželo?“

„Jo, prostě tam leželo. Nenašel jsem ani žádný dopis. Ještě jsem se ptal, jestli někoho není. A nebylo.“

Týna vzala nalezenec do náruče a chvíli zkoušela, jestli křídla drží.

„Žije.“ Podotkla.

„Jo,“ přitakal Valtr, „to znamená, že existuje.“

„Chci si ji nechat?“ vyhrkla Týna.

Hladila spící hlavičku.

„Neměli bychom to oznámit na policii? To se s nalezcem přece dělá.“

„Když je to člověk, tak se to musí.“ Řekl Valtr. „Když je to ale pták, tak ne.“

„Tahle ale přece určitě není v tvém atlasu ptáků.“

„Ne, tohle je příliš vzácný druh. Dost možná jediný exemplář. Kdysi dávno tu určitě žili.“

„Mně přijde spíš jako člověk než jako pták,“ namítla Týna.

„Dávej pozor,“ řekl Valtr. „Má dvě nohy. Ty vypadají lidsky, ale ptáci mají taky dvě nohy. Má hlavu. Ta sice vypadá lidsky, ale pták má taky hlavu. A má dvě křídla. Ty žádný člověk nemá, ale ptáci je mají všichni. Takže je to víc pták.“

„No,“ odpověděla Týna „klidně dělej, že je to pták, ale pro mě to je člověk. Potřebuje mléko a trochu ovoce.“

„A obilí. Zkus taky obilí.“

Najednou nalezenec otevřel oči. Pak pusou. S obličejem celým rudým ze sebe s námahou vytlačil, „píp.“ Nic víc.

Ján

Warre žil so ženou v malom dome za kopčekmi. Dom mal plno škár. Keď sa varila polievka a človek ležal v posteli, cítil ju až do tej postele. Ale to sa väčšinou žiadna polievka nevarila, pretože kto leží v posteli, nemá práve chuť na polievku.

Warre vošiel dnu s plnými rukami. Najprv si Tina nič nevšimla, pretože pozerala televíziu, kde sa ľudia rozprávali o nepríjemných chorobách.

O škaredých fľakoch. [text k 1. obrázku]

O odporých hrčiach. [text k 2. obrázku]

O hrozných bolestiach hlavy. [text k 3. obrázku]

Tine dokonca zabudla, že ona je úplne v poriadku.

„To sa musíš pozrieť,“ nástojil Warre.

Tine sa obzrela.

„Čo tam máš?“ spýtala sa.

„Toto som našiel“, odvetil Warre.

S doširoka otvorenými očami sa Tine pozrela na balíček, čo Warre držal v rukách. Opatrne sa toho dotkla.

„Toto nie je možné,“ začudovala sa, „má to krídelká.“

„Áno,“ pritakal, „tento má nôžky.“

„To tam len tak niekde ležalo?“

„Áno. Len tak to tam ležalo. A nebol pri tom žiadny list. Ešte som aj kričal, či to niekomu nepatrí. Veru, tak to bolo.“

Tine zobrala sirotu do náručia. Skúsila, či krídla naozaj pevne držia.

„Žije,“ riekla.

„Áno,“ prikývol Warre, „takže to musí ozaj existovať.“

„Chcem si ju nechať,“ povedala Tine.

Prešla dlaňou po spiacej hlávke.

„Nemusíme ju nahlásiť na políciu? To sa predsa musí **pri nájdených sirotách?**“

„Ak je to človek, tak sa to musí,“ uvažoval Warre, „keď však nájdeš nejakého vtáka, potom nie.“

„Ale tohto nemáš v tom tvojom atlase vtákov, je tak?“

„Nie. Je to nejaký vzácny druh. Možno jediný svojho druhu. A podľa mňa je celkom možné, že kedysi dávno tiež existoval.“

„Myslím, že je to viac človek ako vták,“ uzavrela Tine.

„Musíš sa dobre pozrieť,“ **nedal sa** Warre, „má to dva **hnátiky**. Ponášajú sa na ľudské hnáty. Ale vták má taktiež dva hnáty. Má to hlavičku a tá sa veľmi podobá ľudskej hlavičke. Ale vták má tiež hlavičku. A má dve krídla. Tie majú všetky vtáky a ľudia naopak nikdy nemajú krídla. Je to teda skôr vták.“

„Tak teda,“ pokračovala Tine, „ty si ho maj kludne za vtáča a pre mňa je to človečik. Potrebuje mlieko a malé kúsky ovocia.“

„A zrno. Skús tiež zrno.“

Zrazu otvorilo **sirotča** oči. A **ústa**. Jeho tvárička očervenela od úsilia.

„Ipe,“ zapípalo, „ipe.“

A nič viac.

Warre býval so svojou ženou Tinou v malom dome za kopcami. Bol to dom s mnohými škárami. Ak si ležal v posteli, zatiaľ čo sa varila polievka, hneď si mohol cítiť jej vôňu. Ale väčšinou sa tu polievka nevarila, pretože kto leží v posteli má málokedy chuť na polievku.

Warre vošiel dnu s plnými rukami. Tina pozerala televíziu a tak si najprv nič nevšimla. Boli tam ľudia, ktorí sa rozprávali o hnusných chorobách.

O príšerných flakoch.

O strašidelnom zvráskavení/ zošúverení.

O neskutočnej bolesti hlavy.

A tak Tina zabudla, že ona je v poriadku.

„Toto musíš vidieť,“ povedal Warre.

Tina sa obzrela.

„Čo to tam máš?“ spýtala sa.

„Niečo som našiel,“ odpovedal Warre.

Tinine veľké oči sa zadívali na kôpku vo Warreho náručí a opatrne ju ohmatala.

„To ale nesedí,“ začudovala sa, „veď má krídelká.“

„Áno,“ pritakal Warre, „má aj nožičky.“

„Len tak to tam ležalo?“

„Áno, ležalo a nebol tam ani žiadny list. Ešte som zvolal, či niekomu nepatrí.“

Tina zobrala najdúcha do náruče. Skúsila, či sú krídelka skutočné.

„Žije,“ usúdila.

„Áno,“ súhlasil Warre, „takže musí byť skutočná.“

„Chcem si ju nechať,“ povedala Tina.

Pohladkala ju po spiacej hlavičke.

„Nemali by sme ju odovzdať polícii? Tak sa to s najdúchmi predsa robí?“

„Ak nájdeš človeka, vtedy áno,“ vynašiel sa Warre, „no ak nájdeš vtáka, tak sa to nemusí.“

„Ale tento v tvojej knihe určite nie je?“

„Nie, je to vzácny druh. Možno žije už len jeden, no myslím si, že tento druh existoval už pradávno.“

„Podľa mňa je to skôr človek ako vták,“ ohradila sa Tina.

„Musíš sa poriadne prizrieť,“ vysvetľoval Warre, „má to dve nohy. Podobajú sa na ľudské nohy, no vtáky majú tiež dve nôžky. Má to hlavičku. Veľmi sa podobá na ľudskú hlavu, ale aj vták má hlavičku. A má dve krídla. Všetky vtáky majú krídla ale ľudia krídla nikdy nemali. Tým pádom je to skôr vták.“

„No,“ odvetila Tina, „tvár sa, že je to vtáčik, ale ja sa budem tváriť, že je to človečik. Musí piť mlieko a papať malé kúsky ovocia.“

„A zrno. Vyskúšaj aj zrno.“

Najdúch zrazu otvoril oči. Otvorila aj svoje ústa a od úsilia jej sčervenela tvárička.

„Píp“ vydralo sa jej z úst, „píp.“

A ďalej už nič.

Ema Kubovičová

(p.12)

Warro býval v malom dome za humnami spolu so svojou ženou Tinou. Bol to dom plný škár. Ak sa v dome varila polievka a ležal by si v posteli, hneď by si to zacítil. Ale väčšinou sa tam žiadna polievka nevarila, lebo ten kto leží v posteli nemá na polievku chuť.

Warro prišiel s plnými rukami dovnútra. Tina to najprv nezbadala lebo pozerala v televízii reláciu, kde sedeli ľudia a rozprávali sa spolu o škaredých chorobách.

(O hrozných škvrnách)

(O odporných podliatinách)

(p.13)

(O neveriteľnej bolesti hlavy)

Kvôli tomu Tina aj zabudla, že je s ňou vlastne všetko v poriadku.

‘Pozri sa!’ zvolal Warre.

Tina na obzrela.

‘Čo to tam máš?’ opýtala sa.

‘Toto som našiel,’ povedal Warro.

Tina sa s **obrovskými očami** pozrela na kôpku vo Warrových rukách.

Cítila sa z toho nesvoja.

‘**To nesedí,**’ prehovorila ‘toto má krídielka.’

‘Áno’ povedal Warro, ‘toto má nožičky.’

‘Ležalo to len tak?’

‘Áno. Len tak to ležalo. Nebol pri tom žiadny lístoček. Aj som sa opýtal či to niekomu nepatrí a to bolo všetko.’

Tina zobrala najdúcha do náručia. Ešte vyskúšala či sú tie krídla nejako pripevnené.

‘Sú živé,’ **zhíkla** Tina.

‘Áno,’ povedal Warro, ‘takže to musí existovať.’

‘Chcem si to nechať’ prehovorila Tina.

Poškrabkala spiacu hlavičku.

‘Nemusíme ju odovzdať polícii? To sa predsa robí s najdúchmi.’

(p.14)

‘Ak je to človek tak áno’ povedal Warro, ‘ak nájdeš vtáka tak nemusí.’

‘Ale toto sa určite nevyskytuje v knihe vtákov, či?’

‘Nie, Toto je ojedinelý druh. Možno je z neho iba jeden jedinec. A verím že kedysi ich bolo viac.’

‘Ja si myslím, že je to viac človek ako vták’ povedala Tina.

‘Musíš sa dobre prizrieť,’ povedal Warre, ‘má to dve končatiny. To vyzerá ako ľudské nohy ,ale vták má predsa tiež dve nohy. Má to hlavičku. Podobá sa na ľudskú hlavičku, ale vták má predsa tiež hlavičku. A má to dve krídla. To majú všetky vtáky a ľudia vôbec. Takže je to viac vták.’

‘No,’ povedala Tina, ‘ty sa rob, že je to vták ale ja sa budem správať že je to človečik. Dám mu mlieko a malé kúsky ovocia.’

‘A zrno. Skús tiež zrno.’

Zrazu najdúšik otvoril oči. Aj ústa. Jej tvárička zčervenela od námahy.

‘Píp,’ vytlačilo sa z nich, ‘píp.’

A viacej nič.